

BÁRDOS B. ARTHUR

Impromptu

*Kitavaszkodik tétovázva,
pattanásos szelecskék cibálnak fülön,
suttymban belefújják a parázna,
kamasz viccek, sikamlós semmiségek
csiklandó himporát
s még egy lesántult vigyorra
sem botladoznak
szemem sarkában a kényes szarkalábak.*

1984. május 7.

Virágzó dráma

Japán cseresznyefa ... fejbűbjáig virágban ...
rózsaszínbe oldott ... lila habú tajték ... ringat
reggelente ... behabar a csendbe ... kacérul
üzen a ... csupasz kékre kitakart ég ... frivol
májusának ... szirmát ejti valahányszor ...
lábujjhegyen táncol ... pazarolva fajgat ...
panaszolgat fűnek-fának ... nincs — nem lesz gyümölcse ...
sorsától menekvő ... l'art pour l'art
varázsa meddő ... másfajtajúak közt árva ...
szemérmetlenül kitárva áll a csapodár fa ...
kivirágzik minden évben ... s mégis
némán kiabálva ... komorul a földbe ...
gyökeret szorít ökölbe ...: cseresznyétlen mindörökre!

1990. március 10.

Nyári levlapok

1. Csak röviden. Ha van kevéske
időm — semmiképp tiétek.
Tervszerűen lekésve
találkánk ... balhé-tett-
színhelyeiről, krikszkrakszolom
e szinkópás szöveget
szabványosított levlapokon,
ti nyaraló,
napbarnítottá évek!
2. Most elszakadok
minden köteléktől,
mi hozzátok köt és feszélyez.
Észre sem veszitek,
hogy mondandóm nem csupán légből
kapott híresztelés: ez
napi témám, hasonló
a szuvasfog-mosáshoz
vagy a fojtott, ideg-
ölő tépelődéshez
álmatlan éjszakákon.

Elnézést kérek ákombákom
betűimért ...

Az óvatosan kibomló
sorok hurkaiból
kikászálódva, im,
(ettől korom össze sem kímélt)
devalválódó emlékeim
csecsebecsével
zárom a boltot,
akár egy zálogházi becsűs.

3. Nincs többé ügyfelem,
aki az utcákon vélt jussát
követelve tüntet
s dadogva rozsdásodik el
a lelkiismeretünk luxusát
felőrlő taposómalom...
Meggzúnóben a Nagybetűs,
közkívánatra összehordott
nemzetközi fogalomzavár:
csődbe csusszan az Eszme-, Cél-,
és Dogma-ügyvitel —
fejebűbjáig dagad a szar.

4. Ad acta. Veletek élni: vétek.
Árnyékom nőttön nő. Levlapjaim
aljárát már épen alig férek...
Percegő toll — fékezz meg, szólj rám!

Az idő is szűk marokkal mér.

Éjek nyirkos köldökzsínórján
csüng a magzat: ígéretes hajnal.
Harapjam át porcelánfehér
koronákkal álcázott fogammal?

5. Elszakadok... szabad vagyok, szabad!...
szétszaggatott hajszálerekkel,
mint sorvégtől a csorba rim.
Statisztikámban száraz adat:
mikroszkopikus mozzanat.

El, messze, el. Kié a vétek?

Elszakítok minden köteléket,
ti napbarnított, iszonyú nyarak
tepsijében rottyogó évek,
odakozmált hóhéraim!

1991. augusztus 4.

Kínai cirkusz

Hopplá hopp! Virgonc akrobata ó!
Bűvös bukfenceire bontható!

Parádézik légvárac végső
lépcsőfokain:
remegő csigalépcső —
s olyan könnyedén ér földet,
mint lábujjhegyére
a tollpihe.

Akrobata ó!
Tapsot arató!

Kétvállra fekteti az est
egyensúly-buktatóit
és fejest ugrik egyenest
a félelmetes levegő
trambulinjáról a mélybe...
Mosolygó srác: szívós inak
mesteri szövésénye —
suhanása cizellált erő.
Holdkerek arc — fogainak
gyöngysora homályos kupola
ponyvaegén sziporkáz elő.

Akrobata ó!
Száll! Szó, ami szó!

Fölfüggeszti súlyát a test:
lendülő arabeszkje
a perc varázslatáért esd
tökéletes keresve
ingó mélypont magaslatán,
hogy halkléptű pillanatok múlva
egy szédületes piruett
szoros hurkából kiszabadulva,
láthassad — mindenek felett
most a valóság a látszat.

Akrobata ó!
Szemkápráztató!

Talán egyszer helyette is szállhat
trapéznyújtón a költő,
midőn csillár-csillagokig lázad...
Késő: hanyagul zsebre rak
elhasznált belépőjegyként e

szenzációéhes század
s ha végül darabokra tépne,
csupán a körülmények vétke —
kint pléhporfájú kosarak
már áhítoznak a szemétre.

Aprópénzre váltott csoda
perondján reng a hahota,
bárha így zengene kusza
életed magáncirkusza!

Szélhámoskodsz? Ősz akrobata ó!
Salto mortale: földbe korhadó.

1991. október 20.

Happy end

Összes ablakaim tágra nyitottam,
számodra nyíltak csupán.

Sorra bekukkantottál: immár csupaszon
szégyenkezem előtted.

Egy életen át remélhettem titokban,
megóv költői csuhám . . .

s most túllépve házam halk küszöbén, azon-
nyomban orvul lelőttek!